

Тацакович У. Т.,

асистент кафедри англійської філології

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІСТЬ У ЛІНГВОКОГНІТИВНОМУ ВИМІРІ

Анотація. Статтю присвячено аналізу лінгвокогнітивних концепцій інтертекстуальності (в контексті теорії концептуальної інтеграції, концептуальної метафори, фреймової семантики) та обґрунтуванню доцільності розуміння інтертекстуальних зв'язків як аналогового мапування між фреймами (Т. Карпенко-Секоум).

Ключові слова: інтертекстуальність, концептуальний блендинг, концептуальна метафора, аналогове мапування, динамічна пам'ять, фрейм.

Постановка проблеми. На поч. ХХІ ст. поняття інтертекстуальності почали досліджувати з позицій когнітології, роблячи спроби проаналізувати концептуальну основу міжтекстуальних зв'язків, визначити, які когнітивні процеси та структури задіяні в їх розшифруванні та інтерпретації, пояснити процес утворення значень під час читання твору-інтертексту. Залучення інструментарію когнітивної науки до визначення інтертекстуальності зумовлене необхідністю розширення самого поняття, пов'язаного з поступовим відходом від традиційних дефініцій семіотиків та постструктуралістів (Ю. Крістеві, Р. Барта, Ж. Женетта та ін.), що розуміли її як присутність у тексті інших текстів у формі кодів, які треба «деконструювати», декодувати. За такого підходу робота тих ментальних процесів, що беруть участь у індивідуальному творчому процесі прочитання інтертекстів, залишаються поза увагою. Постструктуралісти наголошують на активній ролі читача в «деконструкції» міжтекстових зв'язків, однак не описують, як саме відбувається цей процес – який, на думку когнітивних лінгвістів, є когнітивно-творчим за своєю природою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Першою лінгвокогнітивною концепцією, яку науковці застосували до пояснення смислотворення у творі-інтертексті, стала концепція концептуального блендингу Ж. Фоконьє та М. Тернера. Інтертекстуальність у контексті цієї теорії досліджують Ш. ван Геерден (2008), С. Кавальканте (2008), Х'юго Люндхауг (2010), С. Джерен-Гловацька (2012), Лі Кіндзяо (2014), Дж. Стівенс та С. Гіертс (2014), С. Булло (2017), М. Бус (2017) та ін. Вчені аналізують інтертекстуальні зв'язки також із позицій теорії концептуальної метафори (З. Ковешес, З. Бен-Порат) або залучають загальну термінологію когнітивної лінгвістики для їх пояснення (О. В. Ребрій, Г. В. Ташенко). К. Інвуд, Т. Карпенко-Секоум розглядають інтертекстуальні явища у світлі фреймової семантики.

Метою статті є аналіз наявних лінгвокогнітивних концепцій інтертекстуальності та обґрунтування доцільності розгляду цього поняття в площині фреймової семантики.

Виклад основного матеріалу. Найповніше розробленою лінгвокогнітивною концепцією інтертекстуальності є теорія концептуальної інтеграції (концептуального блендингу) спрямована на вивчення динамічних аспектів утворення значень за допомогою особливих когнітивних структур – ментальних просторів. Ж. Фоконьє визначає ментальні простори як концеп-

туальні структури, які утворюються в процесі того, як ми говоримо та думаємо, з метою локального розуміння та дії [1, с. 1]. Ментальні простори є взаємопов'язаними, можуть зазнавати різних модифікацій під час розгортання думки чи дискурсу, а також інтегруватись у нові структури – бленди [2, с. 149]. Бленди є тимчасовими змішаними ментальними структурами, утвореними за рахунок поєднання окремих структурних частин двох інших ментальних просторів. Динамічна природа ментальних просторів, їхня тимчасовість та локальна функціональність, здатність до миттєвих модифікацій, елаборацій, змішувань та утворення нових структур дозволяють пояснити, за яким принципом читач проводить аналогії між художніми образами, темами, мотивами, героями різних текстів та конструює нові смисли. Окрім того, бленд є носієм нових значень та інференцій, що дає змогу пояснити нові читацькі прочитання старого матеріалу.

Людина не сприймає жоден факт, явище чи подію ізольовано, а розуміє її тільки на основі того, про що вона вже знає. Впізнати та інтерпретувати інтертекстуальний елемент у творі, в контексті блендингової теорії означає здійснити аналогове мапування між елементами двох ментальних просторів (для двох текстів) та взаємно накласти їх у новоутвореному бленді [2, с. 34]. Останнім етапом є завершення та елаборация бленду: накладання на нову структуру аналогічних структур, взятих із індивідуального досвіду, та їх модифікація за допомогою уяви [3, с. 43]. Цим пояснюється множинність індивідуальних прочитань твору-інтертексту.

Датський науковець Х'юго Люндхауг пропонує використувати термін «інтертекстуальний блендинг» на позначення ментальних інтерпретативних процесів, задіяних у поєднанні чи утворенні зв'язків між ментальними просторами, які активуються під час візуального чи слухового сприйняття текстів [4, с. 48]. Інтертекстуальність розуміється ним як реколекція, побудова та комбінація пам'яті про уривки текстів, що утворює ментальні простори, які поєднуються в інтеграційні мережі та зливаються в бленди в процесі інтерпретації. Інтертекстуальний блендинг, таким чином, можна вважати підвидом концептуального блендингу, що конкретно стосується дослідження бінарних та множинних інтеграційних мереж текстових ментальних просторів та, відповідно, прочитання та інтерпретації інтертекстів. Зважаючи на утворення нової термінології, доцільним видається розробка окремої теорії інтертекстуального блендингу, яка б досліджувала специфіку мапування між текстовими просторами, їхні «запускові механізми», тобто текстові одиниці, що їх актуалізують, утворення інтерпретативних блендів тощо.

Міжтекстуальні зв'язки також розглядаються в контексті теорії концептуальної метафори Дж. Лакоффа та М. Джонсона. Угорський науковець Золтан Ковешес, зокрема, зауважує, що метафори забезпечують інтратекстуальну (в межах тексту) та інтертекстуальну (між текстами) когерентність. Метафоричні вирази, що актуалізують одну концептуальну чи образну ме-

тафору, набувають модифікацій у різних текстах; однак спільна метафора зв'язує ці тексти (або частини одного тексту) між собою [5, с. 82]. Тексти чи уривки текстів також можуть пов'язуватися схожими образними метафорами, що мають, наприклад, однакові цільові, але різні вихідні домени. Ці напрацювання З. Ковешеса, однак, скоріше збагачують теоретичну базу дискурсології та когнітивної лінгвістики в царині концептуальної метафори, оскільки не досліджують власне інтертекстуальність як присутність у тексті інших текстів, акцентуючи тільки на поєднаності текстів, об'єднаних спільною метафорою.

Ізраїльська вчена Зіва Бен-Порат також використовує термінологію Дж. Лакоффа для аналізу алюзивних зв'язків між текстами як мапування між двома текстуальними просторами. Проте вона зауважує, що це мапування є діалогічним: тобто не тільки структура вихідного домену накладається на цільовий, але й навпаки [6, с. 114], передбачаючи реінтерпретацію обидвох текстів. Про те саме говорить і З. Ковешес: у дискурсі мапування із вихідного домену на цільовий можуть ініціюватися цільовим доменом, який обирає фрагменти вихідного домену відповідно до певної мети [5, с. 90]. Тобто в цьому контексті мапування між двома текстуальними просторами (у З. Бен-Порат) чи між цільовим та вихідним доменами в метафорах, що актуалізуються в різних текстах чи частинах одного тексту (у З. Ковешеса), є двостороннім: тексти взаємно впливають один на одного, зумовлюючи не тільки нову інтерпретацію головного тексту, але й повторну інтерпретацію тексту, на який здійснюється алюзія. Загалом, теорія концептуальної метафори, відображаючи діалогічну природу між двома текстами, має місце в дослідженні інтертекстуальних зв'язків. Вона, однак, є надто простою в структурному плані для того, щоб пояснити комплексні алюзії, а також появу нових значень та інференцій; ці проблеми краще вирішує блендингова теорія.

О.В. Ребрій та Г.В. Ташенко розглядають інтертекстуальні одиниці, а саме прецедентні імена (ПІ), в когнітивно-культурологічному аспекті. Ключові образно-асоціативні ознаки, пов'язані з певним онімом, конденсуються в когнітивній структурі, що актуалізується у свідомості певного колективу під час вживання відповідного ПІ [7, с. 135]. Культурно-історичне тло, багаж фонових знань та досвіду, картина світу, специфічна для кожної нації – визначають смислове наповнення ПІ [8, с. 274]. Тобто під час читання тексту ПІ евокують у свідомості читача релевантні когнітивні структури, що сформувалися в процесі повторюваного «знайомства» з ПІ в дискурсі окремого соціуму. Розуміння інтертекстуальних одиниць як ментальних та окремих наголос на культурі та індивідуальному досвіді як головних факторах, що детермінують смислове наповнення ПІ, вписуються в парадигму когнітивної лінгвістики, однак не примикають до жодної з розроблених концепцій. Напрацювання О.В. Ребрія та Г.В. Ташенко корелюють як і з теорією концептуальної метафори, так і з теорією концептуальної інтеграції (оскільки об'єктом аналізу всіх трьох концепцій є ментальні структури), однак їм бракує конкретики стосовно того, які саме когнітивні структури мають на увазі: концепти чи домени (як у теорії концептуальної метафори), ментальні простори (як у теорії концептуальної інтеграції) чи фрейми. Потребує деталізації поняття «смислове наповнення» ПІ: які елементи входять до ментальної структури та яким типами зв'язків вони пов'язані.

З-поміж розглянутих лінгвокогнітивних підходів до аналізу інтертекстуальності блендингова теорія Ж. Фоконьє видається найбільш ефективною, оскільки вона робить акцент на дина-

мічності та локальній актуалізації інтертекстуальних зв'язків, експлікує процес їх встановлення, а також утворення додаткових значень та інференцій. Концепція, однак, не позбавлена недоліків та має ряд невирішених питань: 1) локальність та тимчасовість новоутворених ментальних просторів не дозволяють пояснити, яким чином відбувається запам'ятовування нової та елаборації вже відомої інформації; 2) розмитим залишається поняття структури ментального простору та кількості інформації, яка репрезентується в різних концептуальних інтеграційних мережах; 3) у зв'язку з нечітким уявленням про обсяг інформації, що міститься в ментальному просторі, проблемним питанням є розмежування, класифікація та визначення інтертекстуальних одиниць (цитат, алюзій, ремінісценцій) у контексті теорії концептуальної інтеграції.

На основі вищесказаного можна зробити такі висновки: 1) в основі встановлення та інтерпретації інтертекстуальних зв'язків лежать ментальні процеси; 2) інтертекстуальні одиниці в тексті актуалізують у свідомості читача певні когнітивні структури, які «нагадують» йому про інший текст, що описує схожу ситуацію, особу чи явище; тобто читач має справу із двома ментальними структурами, пов'язаними з тим текстом, який він читає, та з тим, що він уже прочитав; 3) між актуалізованими когнітивними структурами встановлюються аналогово-асоціативні зв'язки, що призводять до модифікації чи елаборації обох структур. Проблемним питанням залишається природа когнітивних структур, що репрезентують міжтекстові одиниці на концептуальному рівні. Будучи ментальними репрезентаціями певної ситуації, вони є більшими за концепти, однак меншими за такі схематичні структури, як, наприклад, ідеалізовані когнітивні моделі (у Дж. Лакоффа). Із одного боку, вони є конкретними (стосуються певної ситуації), з іншого – достатньо об'ємними, тому що містять такі елементи, як діючі особи, відносини між ними, їхні цілі, дії, результати дій тощо. Оскільки ці ознаки корелюють із поняттям фрейму, будемо вважати, що саме фрейми і є цими когнітивними структурами.

Уперше поняття «фрейм» увів на поч. 70-х рр. XX ст. американський дослідник у галузі штучного інтелекту Марвін Лі Мінський, розглядаючи його як упорядковану інформаційну структуру, що репрезентує певну стереотипну ситуацію дійсності [9, с. 1]. За своєю структурою фрейм є мережею вузлів та зв'язків між ними. Вузли та зв'язки «вищого рівня» є фіксованими і репрезентують те, що для певної ситуації є сталим і незмінним. На нижчому рівні мережі розташовані «термінали» – «слоти», які заповнюються специфічною інформацією та уточнюють умови, за яких виконуються завдання ситуації («assignments»), тобто типізовані етапи ситуації [9, с. 2]. Пов'язані між собою фрейми складають систему фреймів, що описує сцену з різних точок зору і може зазнавати трансформацій (у вигляді заміни слотів, додавання нової поглибленої інформації про ситуацію). Науковець пропонує досліджувати людське мислення через більші, складніші структури – «порції» інформації, своєрідні «мікросвіти» – що репрезентують певну конкретну подію людського життя.

Американський лінгвіст Чарльз Філлмор переніс поняття «фрейм» у площину лінгвістики, спочатку застосувавши його до досліджень у межах синтаксису (аналіз дистрибуційних властивостей окремих дієслів, їх взаємозаміни в межах «синтаксичних фреймів»), а згодом – семантики (опис семантичної валентності дієслів та семантичних ролей їх актантів) [10, с. 113]. Невдовзі, детальніше опрацювавши свою теорію, вчений про-

понує іншу дефініцію фрейму – як домен лексики, елементи якого репрезентують певну когнітивну «сцену», схематизовану ситуацію дійсності. Наприклад, дієслова на позначення осуду – *to blame, to accuse, to criticize* та ін. – актуалізують узагальнену ситуацію дійсності, елементами якої є людина, яка осуджує (*the Judge*), людина, чию поведінку осуджують (*the Defendant*), та ситуація, яка формує контекст для цього осуду (*the Situation*) [10, с. 116]. Для того, щоб подати семантичний опис дієслів, треба уявити своєрідну типізовану ситуацію осуду чи обвинувачення, тобто людину, яка осуджує чи обвинувачує; людину, на яку лягає цей осуд чи звинувачення, та відповідну контекстну ситуацію. Отже, цей семантичний опис дієслів передбачав схематизацію людської поведінки в певних конкретних випадках, застосовуючи відповідні поняття для кожного окремого дієслова, спираючись на загальний соціальний досвід людини.

У пізніших працях Ч. Філлмор ототожнює фрейм із когнітивними структурами, що евокуються під час використання лексичної одиниці, яка профілює певний аспект чи компонент цього фрейму [11, с. 317]. Зрозуміти лексичну одиницю можна тільки в контексті тієї фонові інформації, яку надає відповідний фрейм. Перевага такого підходу до семантики полягає в енциклопедичному розумінні поняття значення як такого, що евокується в концептуальній системі під час вживання відповідного виразу, і безпосередньо залежить від індивідуального соціального, культурного, особистого, фізіологічного досвіду та знань кожної людини.

Невдовзі поняття фреймової структури почали застосовувати для досліджень із літературознавства. Зокрема, за допомогою аналізу когнітивних нарративних фреймів вчені аналізують дискурс наратора, персонажів, жанр та історико-культурну канву тексту, моделюють можливі читацькі інтерпретації тощо [12, с. 349]. Розглядати інтертекстуальні зв'язки крізь призму фреймової семантики вчені почали зовсім недавно, тому ця проблема досліджується тільки в поодиноких працях. К. Інвуд під «інтертекстуальними фреймами» розуміє когнітивні репрезентації «інтертекстуальних знань» – знань та досвіду прочитання інших текстів (жанрових особливостей, класичних тем та сюжетів, нарративних схем) [13, с. 3], не пояснюючи, однак, яким чином відбувається актуалізація цього фрейму в тексті, як фрейми взаємодіють тощо.

Більш детальний аналіз інтертекстуальності як мапування між фреймами пропонує британська науковець Т. Карпенко-Секоум у контексті теорії динамічної пам'яті американського когнітивного психолога Р. Шенка. Встановлення та розуміння міжтекстових зв'язків вона пояснює через утворення аналогій між когнітивними структурами – сценами та скриптами (що є синонімічними до фреймів), які є структурно організованими в пам'яті за посередництвом «пакетів організації пам'яті» (*“memory organization packets” (MOPs) – пер. авт.*) [14, с. 6]. Оскільки теорія динамічної пам'яті є детально розробленою концепцією когнітивної психології, за її допомогою можна дати відповіді на ті запитання, які не може розв'язати теорія концептуальної інтеграції.

У площині теорії динамічної пам'яті Р. Шенка «сцена» є набором загальних та специфічних дій, що відбуваються в певному місці із визначеною метою [15, с. 86]. Ці дії мають назву «скриптів», і вони є можливими реалізаціями сцени; тобто сцени вміщують загальну інформацію, а скрипти – деталізують та забарвлюють сцену. «Пакети організації пам'яті» слугують для організації сцен. Вони складаються із сцен, об'єднаних

спільною метою [15, с. 97]. Саме завдяки їм одна сцена може викликати в пам'яті згадку про іншу сцену, що має схожі елементи. Проведенням аналогії між елементами різних сцен і пояснюється процес «згадування», що трапляється тоді, коли читач зустрічає в тексті інтертекстуальну одиницю, яка відсилає його до тексту, який він уже читав. Тобто, на відміну від блендингової теорії, де інтертекстуальність розуміють як накладання елементів фреймів у локально та тимчасово створеному ментальному просторі, теорія динамічної пам'яті пояснює інтертекстуальні зв'язки як «згадування» вже існуючої в пам'яті сцени на основі аналогії з новоутвореною сценою. Оскільки обидві сцени містять аналогічні елементи, вони структуруються одним пакетом організації пам'яті, що полегшує процес згадування. Ця теорія, запозичена із когнітивної психології, є простішою, адже не вводить нових локальних, тимчасових структур невизначеного об'єму, а пояснює утворення міжтекстових зв'язків аналогією між блоками епізодичної та тривалої пам'яті.

Теорія динамічної пам'яті також дозволяє пояснити процес запам'ятовування та елаборації нової інформації. Коли подія трапляється вперше, вона зберігається в пам'яті як окремий скрипт; унаслідок її повторення скрипт поповнюється новими елементами [15, с. 24]. Ідентичні елементи складають основу скрипту, а відмінні – ті, що трапилися у зв'язку з порушенням очікуваного ходу подій – приєднуються до частини скрипту та індексуються як помилка. Якщо схожа помилка трапляється в іншій ситуації, то в пам'яті виринає скрипт із аналогічним епізодом і допомагає формувати нові очікування на основі минулих. Тобто згадування є основою для запам'ятовування, а адаптація старих скриптів до нової інформації пояснює елаборацію старого матеріалу та появу нових значень. Окрім того, кожен елемент скрипту індексується за значенням: особа, ціль, дії, метод/інструмент дії, місце, наслідки дії, результати дії тощо. Тобто наповнення скрипту залежить від того, наскільки людина пам'ятає певну подію та скільки разів вона повторилась. Таким чином, скрипти, сцени та пакети організації пам'яті є структурно організованими динамічними структурами, що активно модифікуються, адаптуються до нових подій та збагачуються новою інформацією. Оскільки теорія динамічної пам'яті є детально розробленою теорією в царині когнітивної психології, вона ґрунтовно пояснює процес запам'ятовування та згадування, а це, у свою чергу, можна легко екстраполювати в площину когнітивної лінгвістики для аналізу інтертекстуальних зв'язків, використовуючи вже усталену в ній термінологію з фреймової семантики. Встановлення аналогічних зв'язків між скриптами та сценами тісно корелює з накладанням ментальних просторів у блендинговій теорії, однак вона видається ефективнішою, оскільки дає змогу проаналізувати той же процес простіше та чіткіше (не задіюючи додаткових тимчасових структур) та вирішує ті запитання, на які теорія концептуальної інтеграції не може дати відповіді.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, в парадигмі когнітивної лінгвістики поняття інтертекстуальності розглядають із позицій теорії концептуальної інтеграції Ж. Фоконьє та М. Тернера (як мапування двох чи більше ментальних просторів та їх інтеграція у бленді) та теорії когнітивної метафори Дж. Лакоффа (як мапування вихідного та цільового доменів), а також, поза контекстом окремої теорії, як актуалізацію когнітивних структур, що містять культурно та індивідуально забарвлені знання про прочитаний текст. Фреймову семантику залучають до дослідження тексту переважно

в контексті наратології. Британська науковець Т. Карпенко-Сєкоум застосує для дослідження інтертекстуальності теорію динамічної пам'яті когнітивного психолога Р. Шенка та визначає її як аналогове мапування між сценами та скриптами, що є синонімічними до терміну «фрейм». Власне тому, переносючи основні принципи теорії динамічної пам'яті в контекст когнітивної лінгвістики та фреймової семантики зокрема, пропонуємо визначити інтертекстуальність як аналогове мапування між фреймами. Детальніша розробка теорії інтертекстуальності у світлі фреймової семантики та концепції динамічної пам'яті пролиє нове світло на розуміння самого поняття та збагатить теоретичні напрацювання з когнітивної поетики у сфері міжтекстуальних зв'язків.

Література:

- Fauconnier G., Turner M. Blending as a central process of grammar // Conceptual structure, discourse, and language/ed. Goldberg, A. Center for the Study of Language and Information. Cambridge University Press, 1996. URL: <http://www.cogsci.ucsd.edu/faucon/BEIJING/blending-grammar.pdf> (дата звернення 05.10.2018).
- Fauconnier G. Mappings in Thought and Language. NY, USA: Cambridge University Press, 1997. 214 p.
- Fauconnier G., Turner M. The Way We Think. Basic Books: A Member of the Perseus Books Group, 2002. 440 p.
- Lundhaug H. Images of Rebirth: Cognitive Poetics and Transformational Soteriology in the Gospel of Philip and the Exegesis on the Soul. Brill, 2010. 593 p.
- Kövecses Z. Aspects of Metaphor in Discourse//Belgrade English Language and Literature Studies/ed. G. Corac. Vol. 1. Faculty of Philology, University of Belgrade, 2009. P. 81–97. URL: <http://belgrade.bells.fil.bg.ac.rs/Belgrade%20BELLS%20-%20Volume%201%20-%20FULL%20TEXT.pdf> (дата звернення 05.10.2018).
- Ben-Porat Z. The Poetics of Literary Allusion // PTL: A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. Vol. 1. North Holland Print, 1976. P. 105–128.
- Ташенко Г.В. Переклад прецедентних імен: когнітивний аспект. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія. Вип. 21(1). 2016. С. 135–139.
- Ребрій О.В., Ташенко Г.В. Прецедентні імена як проблема художнього перекладу. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія: Іноземна філологія. Методика викладання іноземних мов. Вип. 81. 2015. С. 273–280.
- Minsky M. A Framework for Representing Knowledge // The Psychology of Computer Vision/ed. P. H. Winston. McGraw-Hill, New York, 1975. URL: <http://hdl.handle.net/1721.1/6089> (дата звернення 05.10.2018).
- Fillmore Ch. Frame Semantics // Linguistics in the Morning Calm/ed. by The Linguistic Society of Korea. Hanshin, 1982. P. 111–138. URL: http://brenocon.com/Fillmore%201982_2up.pdf (дата звернення 05.10.2018).
- Fillmore Ch., Baker, C. F. A Frames Approach to Semantic Analysis// The Oxford Handbook of Linguistic Analysis / eds. B. Heine, H. Narrog. Oxford University Press, 2009. P. 313–340. URL: <http://lingo.stanford.edu/sag/papers/Fillmore-Baker-2011.pdf>. (дата звернення 05.10.2018).
- Urbaniak-Rybicka E., Wolski B., Fabiszak J. Crossroads in Literature and Culture. Springer Science & Business Media, 2012. 532 p.
- Sourvinou-Inwood, C. “Reading” Greek Death: To the End of the Classical Period. Clarendon Press, 1996. 489 p.
- Karpenko-Seccombe T. Intertextuality as cognitive modelling // English Text Construction. Vol. 9. Issue 2. P. 244–267.
- Schank R. Dynamic Memory: A Theory of Learning in Computers and People. New York: Cambridge University Press, 1982. 235 p.

Тацакович У. Т. Интертекстуальность в лингвокогнитивном измерении

Аннотация. Статья посвящена анализу лингвокогнитивных концепций интертекстуальности (в контексте теорий концептуальной интеграции, когнитивной метафоры) и обоснованию эффективности определения интертекстуальных связей как аналогового картирования между фреймами (Т. Карпенко-Сєкоум).

Ключевые слова: интертекстуальность, концептуальный блендинг, концептуальная метафора, аналоговое картирование, фрейм.

Tatsakovych U. A cognitive linguistics perspective on intertextuality

Summary. The article is aimed at analyzing the cognitive linguistics theories of intertextuality (in the light of the conceptual integration and conceptual metaphor theories) and explaining the efficiency of defining intertextuality as an analogous mapping between frames (T. Karpenko-Seccombe).

Key words: intertextuality, conceptual blending, conceptual metaphor, analogous mapping, frame.